

I. добр: Хто сказав комедіант, хто посмів ще насміхати ся із мого нещастя?

II. добр: Ет, не дуже то так велике нещасте!

I. добр: Вибачайте, про се я вас не питаю. А слухати вашого базіканя я не обов'язаний.

II. добр: Так, пане. але ми заплатили вступ на концерт, то з якої речі маємо слухати ваших жалощів? Се зовсім не інтересне.

I. добр: Ви без серця; колиб знали що стало ся....

II. добр: Ніщо важного.

I. добр: (з огірченням): Вам здаєть ся — але для мене воно так важне, що завтра в ту саму пору вже лиші закованіле тіло мое оглядати муть.

II. добр: Не думаю...

I. добр. (підхватує): Не вірити? Ваші слова обиджають мене, жадаю сатисфакції!